

קורס ACI מס' 16: עיקרי הבודהיזם, חלק א'

סקירה של הספרים הקלאסיים הגדולים של הבודהיזם – חלק א'

על-פי שיעוריו של גשה מייקל רואן'

תרגום, עריכה והגשה

לאמה דבורה-הלה ואריה-הלה

רמת גן, יולי 2008

שיעור 7, חלק ב'

(מנדלה)

את מאוד רוצה להגיד משהו, כן?

שאלה מהקהל: אני רוצה לשאול משהו, מה ההבדל בין בודהה לבין אלוהים, אם אני אומרת שאם הוא מדבר על סבל אני וחווה סבל כאמיתי אז הוא האמת - איך עשינו את הקפיצה הזאת?

המורה: כן, אז ציפי אומרת: את עושה קפיצה כאן, את אומרת: את התיאור שלו של הסבל אני יכולה לאמת, אבל את שאר הדברים אני לא יכולה לאמת, ואת אומרת לי: עכשיו תאמיני בגלל שבזה את מאמינה. אז בעצם את מזמינה אותי להאמין אמונה שהיא עיוורת.

ואנחנו אומרים - **כן, יש פה הזמנה להאמין, אבל לא אמונה עיוורת.** וזה הבדל חשוב. זה הזמנה להאמין, אבל עכשיו אנחנו אומרים: עכשיו **בואי תבדקי אם זה נכון.**

עד עכשיו נתנו לך מוטיבציה ללכת לכיוון הזה, כי פה נשמע אמת. נשמע אמת, אבל את עוד לא יודעת שאמת. בלי שישמע לך אמת אפילו לא תתחילי ללכת לכיוון הזה, אפילו לא יעניין אותך בכלל. אנשים אומרים כל מיני דברים ואת לא הולכת לשם. אז עכשיו זה מזמין אותך, כי זה מהדהד לך נכון. עכשיו הוא מתחיל לדבר על דברים שאת עוד לא יכולה לאמת, אבל הוא נותן לך דרכים לברר אותם: כל הלימוד והתירגול והלוגיקה. יש לנו שמונה עשרה קורסים בדיוק לקחת אותך מהנקודה הזאת, אל הנקודה שבה את תוכלי לאמת אותם על-ידי הלוגיקה שלך, על-ידי ההתנסות המדיטיבית שלך. ואנחנו מזמינים - הבודהה מזמין אנשים - בקורס 4 אנחנו מדברים על זה הרבה, פה אין לנו הרבה זמן - הוא מזמין אנשים להטיל ספק ולברר את הספק, ונותן לך דרכים איך לברר את הספק.

'תבחני אותי' הוא אומר, 'אל תקחי מה שאני אומר באופן עיוור. תבחני את מה שאני אומר'. עכשיו את חייבת ללכת ולבחון ולסלק את הספק, כי אם לא תעשי את זה את תמותי. את חייבת לעשות את העבודה.

ונכון שאמונה עיוורת, בגלל שמישהו אומר לי, זה לא פותר את הבעיה הקיומית שלי, זה לא עוזר. זה נותן לי כיוון להתסכל בו, אבל זה לא מספיק. עכשיו אני צריכה לאשש את הדברים האלה, לבדוק אותם בעצמי, בהתנסות שלי, בלוגיקה שלי, במדיטציה שלי, בתרגול שלי ולראות שהם נכונים. רק אז הם יעבדו בשבילי.

וזאת ההזמנה. התיאור של הסבל הוא ההזמנה של הבודהה, 'בואי, בואי אני אקח אותך לארץ לא נודעת, ואת לאט לאט תסירי את המעטה מעל עינייך ותוכלי לראות בעצמך'.

כן.

שאלה מהקהל: אז מכאן אני מבינה שהאמת היא צומחת רק על הבסיס של החוויה אישית, אם אני חווית את זה אני יכול לדעת את זה, ומה קורה עם כל האידאות הנעלות שבחוויה שלנו אנחנו רק יכולים לשאוף אליהם?

המורה: כן, בעצם אריה ענה לך קצת, הוא אמר,

- יש דברים שאת יכולה לחוות באופן ישיר, ואז אף אחד כבר לא יכול להגיד לך שהם לא נכונים, כי את חווית.

- יש דברים שאת עוד כרגע לא יכולה לחוות באופן ישיר, שהם בגדר מציאות חבויה או חבויה ביותר, אז את לא יכולה בחושייך לחוות אותם אבל אני יכולה להוליך אותך ביד לכך שתקשי באופן לוגי שיש סיכוי שהם נכונים, בגלל הלוגיקה שלך.

לכן החשיבות של לוגיקה בודהיסטית. זה כמו בדוגמה שנתתי שאת יושבת בחדר סגור ואטום ואת שומעת את הגשם מתדפק על הגג ואני אומרת לך סביר שיש עננים ואת תסכימי איתי, למרות שאת לא רואה באופן ישיר עננים. זה בדיוק הרעיון וזה גם עונה על השאלה שלך.

הרעיון של לוגיקה בודהיסטית הוא לקחת אותנו אל המקום שכרגע עוד אין לנו יכולת לחוות באופן ישיר, אז אנחנו נתחיל לחוות אותו על-ידי *Jepak tsema*, על-ידי ההסקה הגיוני, התפיסה שהיא תקפה בגלל שההגיון היה טוב. ובעקבות זה אחר-כך אני אתחיל להסתכל בכיוון שקודם בכלל לא הסתכלתי אליו, כי ההגיון אמר לי שצריכים להיות עננים, עכשיו אני אולי אצא החוצה ואסתכל ואווכח שיש עננים.

התפקיד של דברי הבודהה ושל הלוגיקה שבעזרתה אנו בוחנים אותם זה לקחת אותנו אל הכיוון שכרגע אנחנו לא מסוגלים עוד ללכת אליו בעצמנו. זה מה שמורה עושה. הוא לוקח אותנו אל מקום שכרגע לבד אנחנו לא יכולים להגיע אליו. זה מה שהבודהה עושה.

משפט הפתיחה של מאסטר דיגנא

נחזור רגע ל-*Master Dharmakirti*. *Master Dharmakirti* כותב ביאור שנקרא *Pramana* או *Tsema* על סיפרו של מאסטר *Dignaga*, שקדם לו בכמה מאות שנים, ושהוא כתב את הספר הלוגי הבודהיסטי המפורסם הראשון, שנקרא

ཚད་མུན་བདུས།

tsema kuntu

"האוסף על הלוגיקה".

וכשמאסטר *Dignaga* פותח את סיפרו - אתם זוכרים בכל ספר בודהיסטי יש משפט פותח שהוא הקדשה, מקדישים או לבודהיסטות או לחמלה או משהו כזה - אז הוא מקדיש, הוא כותב שמה את המשפט הפותח, וזה המשפט הפותח: חזרו אחרי:

ཚད་མུན་གྱུར་པ་འགྲོ་ལ་ཕན་བཞིན་པ། ལྷོན་པ་བདེ་གཤམས་སྐྱོབ་ལ་ཕུག་འཚལ་ལོ།

Tsemar gyurpa dro la pen shepa, tunpa deshek kyobla chaktsel lo

עוד פעם:

*Tsemar gyurpa
dro la pen shepa,
tunpa
deshek
kyob la
chaktsel lo*

אז זו קידת המחבר; *Dignaga* קד. למי הוא קד?

הוא מתחיל ב

ཚད་མུན་གྱུར་པ།

Tsemar gyurpa

Tsema זה המילה *Tsema* שהיתה לנו קודם, *Tsema*, *Pramana* - תפיסה נכונה.

Gyurpa זה מי שהפך.

Tsemar Gyurpa זה מי שהפך לתפיסה נכונה,

המילים האחרונות פה, *Chaktsel lo*, שלוש ההברות האחרונות, זה אני קד.

והוא פונה לבודהה, הוא מדבר על הבודהה כאן. הוא קד לבודהה.

אז אני קד, למי? למישהו שהוא *Tsemar gyurpa* - שהוא הפך לתפיסה נכונה.

לא שיש לו תפיסה נכונה - הוא עצמו האמת. הוא הפך לאמיתי,
הוא האמת, הוא מימוש של האמת. זה הבודהה.

אחר-כך כתוב פה *Dro la pen shepa*

Dro זה הברואים.

Dro la זה לברואים.

Pen shepa זה מי שחפץ לעזור לברואים.

אז זה הבודהה - מי שחמלתו גדולה וכל מעשיו זה מכוונים לעזור לברואים.

אחר כך כתוב *Tunpa*

Tunpa זה המורה.

כשאומרים המורה זה הבודהה. זה מציין את האספקט שלו שהוא מלמד אותנו. בחמלתו הגדולה הוא מלמד אותנו איך לצאת מסבל.

- *Deshek*

De זה עונג.

Shek זה הלך.

מי שהלך לעונג. זה האספקט של הבודהה שהוא הגיע לעונג.

- *Kyob* זה מגן. מגן עלינו, כמו בשלושת היהלומים, באופן הזה,

Kyob la Chaktsel lo, אז בעברית אנחנו תרגמנו את הפסוק הזה:

קידתי לזה שהפך אמיתי,
אשר משאלתו לעזור לברואים,
למורה,
למי שלעונג הלך,
למגן.

אז אני אגיד עוד פעם:

קידתי לזה שהפך אמיתי,
אשר משאלתו לעזור לברואים,
למורה,
למי שלעונג הלך,
למגן.

- מי שהפך אמיתי

אז הבודהה מכונה כאן מי שהפך אמיתי. אז הבודהה לא מתבייש. הבודהה לא מתבייש לדבר איתנו על הגיהנום, למשל, או על הרוחות הרעבות. או על הסבל בכל היקומים האלה. דברים שאנחנו עוד לא יכולים לראות ואנשים לא אוהבים לשמוע את זה.

הלאמות בדרך-כלל לא מלמדים את הדברים האלה, כי

א. אנשים לא יכולים לאמת את זה כרגע, 'אני לא יודעת אם זה נכון או לא', ו-

ב. זה מדפרס, אנשים לא רוצים לשמוע מה שמדפרס, אבל אם זה נכון, אולי עדיף שאני אשמע על זה.

למעשה זה די משחרר אם אני מוכנה לשמוע אמת, כי אז אני יכולה לעשות משהו אודות זה. אם זה נכון ואם זה מצפה מאחורי הפינה, ואם אני לא רוצה לשמוע, לא רוצה לראות, אז זה יתקוף אותי לפני שאני אוכל לעשות משהו, נכון? אני אפול לשם לפני שאני אוכל לעשות משהו.

אז בחמלתו הגדולה הוא אומר את האמת; הוא אומר את האמת וכל האמת. והתחושה של אנשים שפגשו את הסבל שהתיאור הזה הוא כל-כך נאמן לחוויה שלהם, היא זו שמביאה אותם אל הלימוד הזה. ואנחנו לפעמים אומרים צריך את החוויה הזאת שתעיר אותנו אל הלימוד. אם יש לנו מזל היא קורית לנו ולא הורגת אותנו.

אז רק כמה מילים על המשפט הזה. משפט מאוד מאוד חשוב. אז מה כתוב כאן? פה כתוב פה. 'אדם שהפך אמיתי' - על זה דיברנו.

- אשר משאלתו לעזור לברואים

כתוב פה 'שמישאלתו לעזור לברואים' - זאת אומרת שהוא דואג לברואים באופן אולטימטיבי. כל הזמן, כל מה שבודהה עושה, כל הדברים שהוא אומר, וכל הדברים שהוא פועל - זה כדי להוציא אותנו מהבורות ומן החשכה ומן הסבל.

- המורה

בגלל החמלה הגדולה שלו, הוא הולך והוא מלמד אותנו את הדברים. הוא טורח לשלוח אלינו מורים, שילמדו אותנו את הדברים האלה. אז הוא המורה, חמלתו מתבטאת בזה שהוא מורה. שהוא מלמד אותנו את הדרך לצאת.

- מי שלעונג הלך

נאמר גם שהוא הגיע אל העונג בעצמו, אבל הוא לא מסתפק בעונג לעצמו, הוא הולך ומלמד. הוא לא יושב לו שמה בגן עדן שלו, כמו אלה שהגיעו לנירוונה הנחותה, חלילה, ויושבים שם ומתענגים ועוזבים אותנו כאן לסבול. לא, הוא בא אלינו ללמד.

- המגן

ובזה הוא גם יכול להגן עלינו, הוא מגן עלינו. איך הוא מגן עלינו? הלימוד שלו של איך ריקות וקארמה עובדים יחד ליצור את עולמנו - אלה מגינים עלינו, כי עכשיו אנחנו מפסיקים לצבור זרעים של סבל ומתחילים לזרוע זרעים של אושר.

אז לישות הזאת, לישות הנשגבה הזו, מאסטר Dignaga קד קידה.

האם זה אפשרי לפתח חמלה כמו של הבודהה?...?

וזה נשמע לנו לפעמים כהגזמה, כי אנחנו כל-כך רחוקים מהמקום המדהים הזה. זה נשמע לנו איך מישהו יכול לדאוג לכל האחרים יותר מאשר לעצמו? איך זה יכול להיות? איך זה יכול להיות שהוא בא ומקריב את עצמו ומלמד שוב ושוב, אפילו אם אנשים מתקיפים או מתנגדים או אפילו אם מוציאים את דיבתו. וכל הדברים האלה קרו לבודהה בחייו; הבודהה ההיסטורי, קרו לו בחייו. אנשים הוציאו את דיבתו וניסו להתנקש בחייו, כל זה קרה, תלמידים שלו.

אנחנו אומרים שזה לגמרי אפשרי להגיע למקום הזה של בודהיציטה - של שאיפה להגיע להארה ולהיות ככה, איפה שהרצון הזה לעזור לברואים גובר על כל אינטרס אחר שיש לנו בשביל עצמנו.

כמה זמן יקח לנו להגיע לשמה? אדם שהוא לא על הדרך הטנטרית, גם אם הוא השיג בודהיציטה - את הרצון המדובר הזה, הבלתי פוסק הזה, הבלתי נשלט יותר, שהשתלט על התודעה שלו, להגיע להארה כדי לעזור לכל הברואים - זה מאוד קשה לעבור מכאן לשם. ממקום שאני עסוקה בעצמי ומותנית בצורה כל-כך שפלה, הייתי אומרת, למקום כל-כך נשגב. לעומתו אנחנו שפלים.

זה מרגיש לנו מאוד לא טבעי. אנשים יגידו "זה לא אנושי". והם מתכוונים - זה לא הטבע שלנו. אז אנשים באים ומתנגדים לדברים מאוד, הם אומרים: זה לא נשמע אפשרי. לא אפשרי. כי אתה אומר שהנה אתה תגיע לחמלה הענקית הזאת, אבל זה יקח הרבה מאוד זמן, הרבה עידנים, אז על מה אתה מדבר, מי זה יהיה בעידנים האלה? במיוחד אנשים שלא מאמינים בגלגולים. עוד שלוש מאות אלף עידנים אני אגיע למקום הזה? זה לא עובד בשבילי.

כן, אבל לשם כך נחוצה אמונה בגלגולים

אז פה הוא נכנס לפולמוס עם אנשים שלא מאמינים בגלגולים. כי אם אתה לא על הדרך הטנטרית ואם אתה לא מאמין בגלגולים ואם התהליך הזה צריך לקחת גלגולים, אז הוא לא עובד, אז הוא לא אפשרי, נכון? אז אנשים יכולים להגיד אתה מגזים, זה לא אפשרי. אי אפשר במהלך חיים אחד לעבור מהצורה המטופשת הזאת שקיבלנו לצורה הנשגבת של הבודהה.

אז פה Dignaga ו-Dharmakirti, הפרשן בעקבותיו, נכנסים לפולמוס עם אנשים, והם עונים: 'כן, אני אוכיח לך שיש גלגולים, אני אוכיח לך בדרך לוגית'.

אז פה זה מופיע בצורת פולמוס עם אסכולה הודית קדומה, לא בודהיסטית, שנקראים Charvaka. Charvaka הם יוצאי דופן בין ההודים הקדומים, מכיוון שכל ההודים הקדומים, פחות או יותר האמינו בגלגולים ועד היום מאמינים. הם היו אסכולה שלא האמינה בגלגולים.

אז האסכולה הזאת אומרת 'מה אתם מדברים איתי על גלגולים. אדם מת, תנסה לדבר אל הגוויה הזאת, אתה יכול לדבר הרבה זמן, אין עם מי לדבר, נגמר, מת, הלך, נגמר'. אז פה נכנס ההוכחה הזאת, ואנחנו נעשה אותה מחר.

הידע-כול של הבודהה

אבל מה שעוד מסתתר במשפט הפתיחה של מאסטר דינגנה, זה שיש כאן רמיזה לזה שהבודהה הוא כל-יודע. אם הוא בא לעזור לכל היצורים וללמד את כל היצורים, אז כל יצור צריך לימוד אחר, ברמה אחרת, בצורה אחרת של עזרה, והבודהה יודע איך להגיע אליהם, אז הוא כל-יודע.

ואז נכנסת כל השאלה הזאת מה זה ידע-כול? מה זה נקרא שיש לבודהה ידע-כול?

אז מה זה ידע-כול? זה יודע את כל הטבלה של מנדלייב ויודע בדיוק, כשהוא נוגע, כמה אטומי פחמן יש פה וכמה אטומי מימן יש פה, וכל הדברים האלה? גם. אבל אז זה נראה לנו, אוי אז הוא נורא עסוק, הוא כל הזמן מחשב את הפחמנים והמימנים בכל מקום...

יש לו גם את הידע הזה, אבל זה לא מה שמעניין את הבודהה, כי

הבודהה אמר, 'כל מה שבאתי ללמד זה איך להוציא אתכם מסבל'.

ובאו ושאלו אותו שאלות על צבע הציפורניים של התרנגולת בצד השני של פלוטו ועל שאלות כאלה הוא סרב לענות, כי זה לא מועיל לאף אחד. הוא פשוט שתק. יש רשימה של שאלות שעליהן הבודהה שתק. הוא אומר: "כל מה שאני בא זה להוציא אותך מהסבל שלך, והשאלות האלה - אני לא עונה, לא נכנס לשם".

אז ידע-כול מה זה? זה לא להכיר שם של כל אבן בתחתית האוקיינוס - ככה כתוב בכתובים - זה לא להכיר את המקום של כל אבן בתחתית האוקיינוס. זה לדעת איך להביא אנשים לאושר. אז

'ה'ידע-כול' זה לדעת מה נכון ומה לא נכון, מה מביא אושר ומה מביא סבל.

מה מוציא מסבל ומה מייצר אושר. וזה מה שעושה את הבודהה לידע-כול, בגלל שהוא מבין היטב היטב את המנגנון הזה של לצאת מסבל ולייצר אושר.

מגילת העקרונות של ACI – חלק ב'

אתם זוכרים דיברנו קצת על המניפסטו של ACI. הזכרנו כמה עקרונות, אני אגיד בקיצור:

1. האחד, **המטרה של ACI**, והמטרה של קלאסיקה בודהיסטית בישראל. אמרנו שאנחנו לא מועדון חברים, אנחנו לא מפלגה, אנחנו לא בית ספר, אנחנו אף אחד מהדברים האלה. **אנחנו באים להביא לאנשים לימוד אותנטי של הבודהה שיכול להביא אותם להארה וללמד אותם להעביר אותם להעביר את זה הלאה.** זה המטרה שלנו. להביא אתכם להארה ושאתם תוכלו להביא אחרים למקומות האלה. וזה כל המטרה שלנו, אין לנו שום מטרה אחרת.
2. אמרנו גם שאנחנו מאמינים **שהלימוד הזה צריך להינתן בצורה שווה לכל אדם.** בלי שום הבדלים של דת, גזע, צבע, מין, מצב כספי, השקפה פוליטית. בלי שום הבדלים.
3. ואמרנו עיקרון שלישי **שהלימוד הזה צריך להיות חופשי.** הוא צריך להינתן ללא תשלום והוא מבוסס על נידבת ליבם של המשתתפים, אבל מי שאין לו מה לתת גם יכול לקבל את הלימוד. ומי שיש לו לתת ורוצה לתת, צריך לתת.
4. נקודה רביעית. איך לשמור את זה מלהסתאב - אחד האמצעים הכי טובים זה לשמור על נדרי הבודהיסטווה, ולעשות את זה מתוך המוטיבציה של בודהיסטווה ובודהיציטה ולפי הנדרים, לפי הכללים. אם הולכים לאור הכללים האלה, יש סיכוי שזה לא יסתאב.

אני רוצה להמשיך את המניפסטו הזה.

5. לימוד בדרך ההגדרות

יש שתי דרכים ללמד את החומר הזה.

א. יש דרך ללמד על פי ה-*Lam rim*, שזה הדרך המדורגת להארה, וזה נקרא לאם רימפה, לאם רימפה זאת אומרת על דרך הלאם רים.

ב. ויש דרך אחרת ללמד שנקראת *Tsennyi pa*. אימרו

མཚན་ཉིད་པ།

Tsennyi pa

Tsennyi זה הגדרה.

אז *Tsennyi pa* זה אדם שלומד הגדרות, זאת אומרת שהוא לומד יותר במדוייק.

אז הלאם רים אמרנו זה דרך שג'ה צונגקפה, האנשים שבאו לפניו וגם אחריו אימצו כדרך ללמד את הדהרמה, שמכיל את כל השלבים, בלי לטעות ויכול להביא להארה.

הדרך של הצניפה היא הרבה יותר מפורטת והיא נכנסת לספרים המקוריים עצמם שעליהם הלאם רים מסתמך, שאותם הלאם רים מעבד. תוכנית הלימוד במנזרים היא צניפה. היא מפורטת. היא לוקחת עשרים וחמש שנה, הם לומדים חמישה ספרים, הרבה נושאים.

אנחנו פה בקורסים של ACI הולכים בדרך הצניפה.

אנחנו גם כוללים לאם רים אבל אנחנו עושים שמונה עשרה קורסים, אנחנו נכנסים לפרטים. אז זאת היתה בחירה שגשה מייקל עשה כשהוא תכנן את הקורסים האלה מתוך ידיעה ברורה שזה אולי יגביל את מספר המשתתפים וזה דורש יותר עבודה ויותר השקעת זמן, אבל מקבלים הרבה יותר כשהולכים בצורה מפורטת, וזה מאפשר השגה יותר מהירה של המטרות, כי יש לנו תמונה יותר מדוייקת של המטרה. הרבה יותר מדוייקת.

אז הלימודים שלנו כוללים את "חמשת הספרים הגדולים". זה

1. ה-Dulwa זאת אומרת ה-Vinaya - קוד המוסר,
2. את הלימודים של Pramana,
3. את הלימודים של פראג'נה פרמיטה,
4. דרך האמצע,
5. לימודים של אבהידהרמה
6. ולאם רים.

את כל הדברים האלה אנחנו לומדים.

זה דורש מחוייבות יותר גדולה לדרך. אבל הנה הסוד: בלי מחוייבות בדרך, לא מגיעים לקצה הדרך. אז

א. הידע היותר מפורט מגדיל מאוד את הסיכויים שלנו לממש את הדרך. ו-

ב. זה מאפשר לנו להעביר את זה הלאה. זה מה שמאפשר לנו להמשיך את השושלת. כי אתם תהיו המורים של הדור הבא וזה מאפשר לכם כלים להעביר את זה בצורה מדוייקת לדור הבא.

יש מסורות שלא מלמדים יותר מידי. הם מתיישבים ועושים מדיטציה, אתם בטח מכירים כאלה. ויש הרבה כאלה. אם אתם יושבים ועושים מדיטציה ברצינות, עולות שאלות. איפה תמצאו את התשובות לשאלות האלה? אתם צריכים לקבל לימוד. כי הרבה מהתשובות הם בגדר מציאות חבויה או חבויה ביותר ובלי הדרכה נאותה לעולם לא תגלו אותם בעצמכם, וזה בלי להקטין מערככם. עד שלא רוכשים חוכמה שמעבר פשוט אנחנו לא נשיג את הדברים האלה.

אני סיפרתי לחלק מכם הלימוד הראשון שהיה לי עם גשה מייקל, זה היה 'מקור כל חסדי' בסדנת סוף שבוע. ישבתי שמה וישבה לידי אישה וכשהוא הגיע לדבר על קארמה ועל איך אנחנו בעזרת ההבנה של קארמה וריקות יכולים לתפור את עתידנו בעצם, לתכנן אותו, להיות האדריכלים של עתידנו, האישה הזאת לידי התפרצה בבכי מר, ומאוד רצינית לעזור לה אבל לא היה ברור לי מה קורה, והיא לא כל-כך רצתה לשתף. ויותר מאוחר היא אמרה, 'אני מתרגלת זן, ואני עשרים שנה עושה מדיטציה כל יום. עשרים שנה, אני יושבת מול קיר לבן ואני מבינה שביזבזתי עשרים שנה!'

אחר כך היא נעלמה והיא לא באה ללימודים. עם התובנה הזאת ועם הכול - היא לא באה לקורסים. עשר שנים יותר מאוחר היא פתאום הופיעה, נראתה איום ונורא. שאלתי אותה מה שלומך ומה קורה - יש לה סרטן טרמינלי. אל תפלו לנעליים של האישה הזו.

אתם מקבלים אוצר מדהים ביד שיכול להציל אתכם, להציל את חייכם ולקחת אתכם קדימה, תרכבו על זה. יש לכם ספקות? בוודאי. תעבדו קשה תלכו ללימוד, תעשו מדיטציה, תבררו את הספקות שלכם. אפשר לברר את כל הספקות שלכם. אם לא תעשו את זה גורלנו כולנו כמו האישה הזאת; אם לא סרטן - משהו אחר יבוא ויגמור את הסיכויים שלנו. זה אספקט אחד.

6. הלימוד צריך לעבור בשושלת חיה של מורים

אספקט שני. את ההקלטות של השיעורים שלנו, של הקורסים אנחנו שמים על האתר, וזה לשירות התלמידים. זה לא תחליף למפגש עם מורים. זה לא תחליף להשתתפות בקבוצות.

כדי שהלימוד יהיה עוצמתי בשבילכם אתם צריכים לקבל העברה ישירה של המסורת, העברה שבעל-פה, מפה לאוזן.

זה מעביר את הברכה של השושלת, וזה רק עובר מפה לאוזן. אז הקלטות יש להם ערך אבל הוא מוגבל. לכן, לצורך המשך הלימודים, על הקורסים האלה – קורסי החזרה 16, 17, 18 – אתם רק מקבלים קרדיט אם קיבלתם אותם אישית ממורה. אנחנו נשים את ההקלטות על האתר, אבל בתעודות שאתם מקבלים מהדיקן עבור הקורסים האלה צריך להיות רשום אצל מי הם שמעו את הקורס הזה. לא חייב להיות אצלי, אבל אצל אחד המורים ששמע אותו אישית.

אנחנו רוצים שיהיה לכל תלמיד מפגש עם מורים, לא רק מהאינטרנט. אף אחד לא הגיע להארה דרך האינטרנט בינתיים, זה גם לא יקרה, כי זה לא קורה בלי הברכה של השושלת והברכה מגיעה בעל פה, מפה לאוזן.

7. ואתם הקטע הבא בשושלת.

ברגע שקיבלתם לימוד קיבלתם את הברכה של השושלת, עכשיו זה מטיל עליכם את האחריות להמשיך אותה. כי, תארו לכם שכל מי ששמע את הדברים היה הולך הביתה ולא עושה עם זה כלום, אז איך זה היה מגיע אליכם? אתם לא רוצים להיות החוליה האחרונה שגומרת את השושלת. וקרו דברים כאלה בהיסטוריה וזה אסון גדול. אז אתם החוליה הבאה.

אז הלימודים שלנו הם צניפה, הם מפורטים; הם באים להעביר את הברכה של השושלת וחובתנו להעביר את הברכה של השושלת.

8. הלימוד צריך להתבסס על כתבים מקוריים בלבד

ועכשיו הנושא הבא במניפסטו זה איך להעביר את הדברים האלה? איך ללמד את הדברים האלה?

אז למעשה עד שהיה ACI הלימודים האלה הגיעו למערב בטפטוף. הרבה פעמים לאמות טיבטיים באו למערב והם הסתכלו על אנשי המערב ואמרו 'אוי, מה נעשה איתם?' ולימדו די מדולל ובלי יותר מידי מושגים, חלילה.

אנחנו מאמינים שאנחנו יכולים לקחת את התרופה המלאה ולהגיע לתוצאה המלאה.

אז אנחנו ב ACI משתמשים אך ורק בכתבים מקוריים, אנחנו לא מדללים אותם. כל הכתבים הם אותנטיים, הם מקוריים. הם הועברו על ידי הבודהה או על ידי פרשנים שקיבלו את הידע דרך שושלות לא שבורות. ואנחנו שמים על זה את הדגש.

הכתבים הם כתבים מקוריים של המדיאמיקה, של ה-pramana - כל ההוגים הגדולים של הבודהיזם. אנחנו חושבים שהתלמידים מסוגלים לקבל את זה, ואין סיבה לדלל את זה ואין סיבה לתת פחות ממה שיש, כי יש פה ידע קדוש שהועבר אלינו - למה לתת פחות מזה?

אם אתם מלמדים - ואני מקווה שתמשיכו ללמד, אלה שכבר מלמדים ואלה שעוד לא, שתתחילו בשלב מסויים ללמד, כשתרגישו מוכנים, שתתחילו ללמד - אז זה צריך להיות הלב של הלימוד. הלב של הלימוד חייב להיות מבוסס על סיפורות אותנטיות.

9. אופן ההצגה צריך להיות רלוונטי לחיי התלמידים

אז עכשיו נכנסים לשאלה, אז איך להציג את הסיפור האוטנטי הזאת? כי אם אתם לוקחים את האבהידהרמה קושה, ומנסים לתרגם - זה לא עניין קל. זה ספר מאוד קשה, שהוא כמעט בלתי אפשרי לקרוא לבד, למעט אנשים שהם כבר מוארים, ואתם קיבלתם אותו יחד עם הביאור של הדלאי לאמה הראשון, וגם הביאור לא עניין קל.

אז הספרים האלה כמו שהם כתובים, זה לא כמו שאתם לוקחים את ה-'Diamond cutter' וקוראים את זה. הם קשים. אז צריך לדעת איך להציג אותם.

מצד אחד אנחנו לא רוצים לוותר על המקור, מצד שני אנחנו צריכים לדעת להציג אותם בשפה, שהיא שווה לכל אדם. שאנשים אינטלגנטיים, כמוני וכמוכם, יכולים לקלוט את הדברים, להתחבר לדברים, להפנים את הדברים.

10. הלימוד צריך להינתן בשפת התלמיד

זה צריך לבוא בשפה שלנו, לכן הדגש שלנו על העברית. אנחנו משקיעים מאמץ עצום לתרגם את הכתבים לעברית. ויש הרבה עבודה לכל אחד מכם, אם אתם רוצים, יש הרבה כתבים. והם צריכים להיות מתורגמים.

11. התרגום צריך להיות מדויק, ועם זאת פשוט וקליט

עכשיו, אתם רואים לפעמים תרגומים - גם לאנגלית - עם מילים של שבת. גם ראיתי בעברית - אנשים ממציאים מילים או לוקחים מילים מסובכות. ויש תרגומים כאלה, מלאים בכאלה מילים.

זה אינדיקציה שהם לא הבינו היטב את החומר! הם חיפשו מילים מסובכות - הדברים הם לא מסובכים, הדברים מדברים על החיים שלנו, והמקור הוא לא מסובך. המקור כתוב יפיפה, מדויק, נקי, פרפקט. אז כשאתם התרגום והוא כזה מסובך, זה אינדיקציה ש-

א. המתרגם לא לגמרי התחבר לדברים

ב. ובוודאי הקורא לא יכול להתחבר דרך המילים האלה.

אז אחד העקרונות שמנחים אותנו בתרגום ובהוראה ובהנחיה, זה לעשות את זה שווה לכל נפש, זאת אומרת שאנשים יכולים לקרוא ולשמוע את הלימוד בשפה שלהם.

הרבה פעמים אנשים מציעים לי אולי נמציא מילה כזאת למושג הבודהיסטי הזה, או מילה כזאת - אני משאירה את זה לאקדמיה ללשון. אם הם ימצאו מילים שמתאימות לנו - נשתמש בהם, אבל אנחנו נשתמש במילים קיימות ובשפה פשוטה שאנשים יכולו להתחבר לחומר הזה וככה גם להסביר אותו. אנחנו לא רוצים הרצאות אקדמיות שבודדים מבינים אותן, כי אנחנו רוצים לעזור לאנשים.

12. טוב להכניס את המונחים הטיבטיים, אבל לא חייבים.

טיבטית - זה יופי אם אתם מתחברים לטיבטית - לא חייבים. חשוב שזה יהיה שפה עברית מקובלת: שפה טובה, אבל שפה שמובנת על ידי אנשים. שפה שכל אחד יכול להתחבר אליה.

13. חומר הקריאה חייב להיות מלווה בשיעור

אתם מקבלים חומרי קריאה מתורגמים. חומרי הקריאה מתורגמים מהמקורות, והמקורות הם לפעמים לא בשפה מדוברת פשוטה. אז חומרי הקריאה הם לא תחליף לשיעור. הם מלווים את השיעור. הם הבסיס, הם הלב של השיעור, הם המקור האוטנטי של השיעור, אבל הם לא במקום השיעור. הם צריכים להיות מלווים בשיעור. ועוד יותר טוב - מפי מורה חי, כמו שאמרנו, כדי לקבל את הברכה של השושלת.

אז יש פה ברכה משולשת:

א. זה שהכתבים הם אורגינליים. הכתבים הם אותנטיים, הם באים מישויות מוארות, הם מכילים את האמת ואת כל האמת, והם הולכים ישר ללב. אנחנו לא ממציאים שום דבר. אנחנו לא משפרים את הכתבים האלה.

אתם מכירים את הבדיחה כשהייתה פריחה של תרבות היידיש בגליציה בסוף המאה ה-19, אז מישו תירגם את שייקספיר ליידיש וכתבו על הכריכה 'שייקספיר פארטייז'ט אונד פארבעסערט', מי שמבין יידיש - "שייקספיר מתורגם ומשופר" 😊

אז אלף - זה צריך להיות אותנטי, לא משופר. ורינפוצ'ה התחנן בפנינו, הוא אומר: אל תשפרו את הבודהה, הבודהה הוא הוא פרפקט, הוא מושלם. אתם לא צריכים לשפר אותו.

ב. החומר צריך להיות מוצג לאנשים בשפה שלהם. בשפה שהם מבינים, בלי מילים שהם לא מבינים. בשפה שאנשים יכולים להתחבר אליה. מכיוון שהמקור הוא מדהים, ככה גם ההצגה שלכם, צריכה להיות מדהימה.

לורד בודהה עושה את זה. כשהולכים ומציינים את התכונות של לורד בודהה, (מדברים על הגוף של הבודהה, על הדיבור של הבודהה, על המינד של הבודהה) ואומרים שיש לדיבור של הבודהה, שישים תכונות יוצאות דופן. אחת מהן זה שהוא מסוגל לדבר לכל אדם בשפתו. כל אדם - הבודהה מדבר בשפתו ומתחבר אליו איפה שהוא נמצא. אז אם אנחנו רוצים להגיע לרמה של לורד בודהה אז בואו תתחילו לתרגל, להתחבר לכל אדם בשפתו.

ג. שלישית, אנחנו רוצים להמשיך להעביר את הברכה של המסורת שבעל-פה, של להעביר מפה לאוזן, של לשמוע את הדברים ממורה, ממורה חי. אתם צריכים ללכת לקבוצות וליצור קשר עם מורים ולהמשיך את השושלת בצורה כזאת. ואז זה יוצר שושלת שהיא בלתי מקוטעת מהבודהה ואז יש לכם את כל הברכה. ככה היא נמזגת לתוככם דרך המורים שלכם.

וברגע שקיבלתם בצורה כזו את השושלת, היא הגיעה אליכם - עכשיו האחריות עליכם להעביר את זה הלאה, ללמד את זה הלאה. לעשות את עצמכם כלי ראוי, לרכוש את הידע, לרכוש את התובנות, לעשות את התרגול, שהלימוד שלכם יהיה אמיתי, שיבוא מפה¹, ולא מפה² - ולהעביר את זה הלאה.

ואל תחשבו שאתם יותר גרועים מהמורים שהעבירו את זה אלינו. אנחנו לא פחות מההודים או מהטיבטים או מכל האחרים שהביאו את זה אלינו. להיפך אולי. אז זה אפשרי, ורצוי וזה האחריות שלכם.

(מנדלה)

בואו נקדיש

(הקדשה)

(תפילה לאריכות ימים של הלאמה)

¹ הלאמה מצביעה על הלב
² הלאמה מצביעה על הראש